

Marleen INGELS

Moeder en student

Haar hele leven al zet ze zich in als vrijwilliger. Op de school van haar kinderen en in haar parochie. Sinds een jaar ook op de afdeling palliatieve zorg van het Sint-Pietersziekenhuis in Leuven. Het zou haar leven een heel nieuwe wending geven. Vandaag studeert Marleen INGELS verpleegkunde in het volwassenonderwijs. Eens haar diploma op zak, wil ze alsnog een droom waarmaken. Ze wil namelijk aan de slag als verpleegkundige.

‘Leven is iets betekenen voor anderen’

Ilse VAN HALST

Het is een kille herfstochtend, een van de eerste, wanneer we in Leuven aanbellen ten huize INGELS. Een dampende kop koffie staat al te wachten. „Doet deugd, hé? Ik moest vandaag zelf al vroeg de deur uit. Om acht uur had ik al les. Brr! Zo fris.” Marleen Ingels, moeder van vier, vatte dit jaar een cursus verpleegkunde aan. Ze lacht: „Ik ben nu student met mijn studenten.”

–*Wat drijft u om op rijpere leeftijd verpleegkunde te studeren?*

Vorig jaar startte ik als vrijwilligster in de afdeling palliatieve zorg in het Sint-Pietersziekenhuis in Leuven. Ik ontdekte dat ik verpleegkunde een heel mooi beroep vind en herkende bij mezelf een honger naar meer kennis om mensen ook op een andere manier te kunnen helpen. Ik werd daarin gestuwd door een gesprek met een dame die op latere leeftijd studies had aangevat en daar zo enthousiast over vertelde, dat ik ook de kans wilde wagen.

Bovendien droomde ik er vroeger van iets te doen voor mensen met een handicap. Alleen kwam ik er door omstandigheden nooit toe. Door deze studies kan ik mijn droom om me in te zetten voor anderen alsnog verwezenlijken. Wat ik precies zal doen, zodra ik over vier jaar mijn diploma behaal, weet ik nog niet. In elk geval wil ik uit werken gaan. Verpleging is immers een knelpuntberoep. Eens afgestudeerd, zal ik beslist iets kunnen bijdragen aan en betekenen voor anderen.

–*Hoe kwam u als vrijwilliger terecht in de palliatieve zorgverlening?*

Aangezien ik thuisbleef om voor de kinderen te zorgen, nam ik meteen een aantal engagementen op me in de parochie en op school. Vijftien jaar lang was ik lid van het oudercomité. Iets belangeloos kunnen doen voor een ander is in mijn ogen erg belangrijk. Ik wil dat ook graag meegeven aan mijn kinderen.

Enkele jaren geleden engageerden twee kennissen zich als vrijwilliger in een palliatieve afdeling. Ze konden daar zo boeiend over vertellen, dat ik me aangesproken voelde. Zou dat niets voor me zijn? Bovendien was ik altijd al van plan me in te zetten in een ziekenhuis, zodra de kinderen groot waren. Nu ze alle vier studeren, is dit het goede moment. Zowat een jaar geleden

begon ik als vrijwilligster in de afdeling palliatieve zorg in het Sint-Pietersziekenhuis in Leuven. Een heel nieuwe wereld ging voor me open.

„Stilstaan bij de Bijbelse teksten en ze in praktijk brengen in je omgeving. In mijn leven bevrucht het ene het andere, en omgekeerd”

–*Wat boeide u dan zo?*

Mensen nabij zijn vind ik uitermate belangrijk. En ik voel op de palliatieve afdeling hoe sterk dat gewaardeerd wordt. Ik besef dat het geen voor de hand liggende keuze is om als vrijwilliger net op een palliatieve afdeling te willen werken. Je wordt voortdurend met de dood geconfronteerd en met lijden op een moment waarop geen herstel mogelijk is. Het is een van de cruciaalste fases van het leven. Alle franjes vallen weg, enkel het wezenlijke blijft. Je merkt dat mensen terugkeren naar wat belangrijk is in hun leven en daar nu tijd voor nemen. Zo zie je bijvoorbeeld vaak dat stukgelopen familierelaties worden hersteld. Het doet deugd daaraan te kunnen meewerken.

We proberen de patiënten meer comfort te bieden, niet enkel lichamelijk, maar ook op sociaal vlak. Het is steeds opnieuw zoeken. Er bestaat immers geen algemene handleiding die kan worden toegepast op iedere patiënt. Niemand is hetzelfde, maar dat maakt het net zo boeiend en zo leerrijk. Ook voor de familieleden staan

Geloof en inzet. Een rode draad in Marleen Ingels' leven. © Hugo Maris

we klaar. Je merkt dat ook zij veel nood hebben aan een gesprek.

–*Daarnaast bent u actief in uw parochie. Hoe belangrijk is het geloof voor u?*

Ik ben lid van het zangkoor en gaf lange tijd catechese. Daarnaast nam ik een zestal jaar een deel van het secretariaatswerk van onze Sint-Geertruiaparochie op me. Het geloof neemt een belangrijke plaats in mijn leven in. Van jongs af was het evangelie voor mij een inspiratiebron, en vandaag voedt het me nog steeds. Jezus is zo'n boeiende figuur. Hij leeft voor hoe je best met je leven omgaat: aandacht schenken aan de ander, je inzetten voor de zwakken en daarmee beginnen in je nabije omgeving.

De zondagsviering betekent voor mij een deugddoend stiltemoment. Stilstaan

bij de Bijbelse teksten en ze in praktijk brengen in je omgeving – in mijn leven bevrucht het ene het andere, en omgekeerd. Natuurlijk stel ik ook in mijn parochie vast dat er steeds minder volk naar de vieringen komt. Toch blijft voor mij de boodschap van het evangelie overeind staan. Of de kerk nu vol zit of niet. Gelukkig maak ik deel uit van een levendige parochiegemeenschap, waarin priesters en gebedsleiders zich steeds veel inspanningen getroosten om er iets moois van te maken. En waar wel een honderdtal vrijwilligers zich inzetten op tal van vlakken. Ik voel dat ik niet alleen ben. We zetten ons allen samen in voor dezelfde zaak. Wie je ook bent, wat je ook doet, van welke afkomst ook – iedereen telt hier evenwaardig mee. Zo zou het overal moeten zijn!